selle kombe peale, teie, kedda ei wõi sundida, et teie loeks pühha kirja ommas maiaski, ja kes teie, sedda wasto, mõtlete, et pühha kiria luggeminne ei olle teile tarwis ja on koggunistki üllearro; sest et teie ellate abbi-ellus, ehk tenite söas, ehk ollete waewas omma laste ja teendritti pärrast. Kohhitsitud mehhe hool mõistis köik need wastuputumissed ennesest emale lükata et luggeminne mahha ei jääks. Ta ei leidnud miskisuggusid küssimisst selle wastu, nenda kui nüid: „ma ei wõi pühha kirja mõista; ma ei wõi ta süggawa mõtteteſt arro sada; miks pärrast ma siis pean muido waewa näggema? Ma loen, agga ei olle, kes mind juhhataks ....“ Kohhitsetud mees ei mõttelnud nõnda, waid ta mõtles, et ta ei jää rummalusse sisse ja et ta saab kinnitud Jummala abbiga, kui ta ommalt poolt prugib ükspäinis köik hole ja wirkusse.... Temma on sedda wäärt, et köik peaks temma kombe järrele teggema, kui need, kes koddo ellawad, ja need, kes söas ellawad, ehk on kuldsas ammetides, ühhe sõnnaga: mitte ükspäinis mehhed, waid ka naesed, kes paigal koddo istuwad, ka need, kes klostris ellawad, et köik peaks temmast õppima, et miskisuggune aeg ei pea meid pühha Kirja luggemisseſt ärra pöörma.

Pühhas kirjas on suur wäggi ja suur rikkus; ja sepärrast et sealt suuremat kasso sada; on tarwis tedda himmoga luggeda ja holega järrele wadata. Ka Kristus käskis kirjad läbbi katsuda ..... et mitte ükspäinis luggeda, waid süggawaminne tedda märkada ja sedda wisi temma tõsist mõistust kätte sada; sest p. kirja ommadus on se, et wähha sõnnade sees on palju mõistust ja holega läbbi katsujale annab ta kallist warrandust. Ja sepärrast ma pallun teid, ärge laske middagi mõda p. kirjas holeto-maalt ja pilla palla; sest et meil on kõige armulisem Jummal, kes näeb meie himmo ja tahtmist Jummalikku kirja teada saada, Ta ei jätta meid mitte rummalusse sisse, agga korralt walgustab meie mõistust, ja näitab meile omma tarkusega ja holekandmisega õiget walgust. Ta nimmetab neid õntsaks, kell on nisuggune himmo, et meil ka nisuggune himmo peaks ollema: õntsad on need, kellel nälg ja jänno on õigusse järrele; sest nemmad peawad täis sama.

Kes ennam p. kirja mõistab, se wõib ka ütlematta ennam ennesele p. kirjas warrandust leida, wõib suurt kasso sada.

Sepärrast, mo sõbber, sinna näggid, et köik mis p. kirjas on, anti meile meie järrelemõtlemisse tarwis, et köik inimesse suggu wõiks kassuja iggawest heldust sada, ... sest et inimeste seas ei olle mitte ühte ainustki libhalikku egga hingelikku hädda, kelle wasto sin ei olleks rohto ollewad. Agga kuidas? Kui kegi tulleb hädda ja kurwastussega kormatud ja süddame wallaga

Prohwetid kuulma, kes ütteb (Laul 41). Mis sa ennast alla waotad, mo hing, ja kohhised mo sees? Ota Jummalat, sest ma tahhan tedda weel tännada, temma palle on selge õnnistus, ja mo Jummal, — ja ta saab sul tröstitud. Teise peale kippub kehwus, raske on tal sellega ellada, ta on kurblik nähhes, et teistel on köik käes.... agga ta kuleb Prohwetiti: panne omma kurbdust Issanda peale ja se toidab sind! Sa näed, et mjssuggune hädda kül innimest ei pinaks, agga P. Kirjas wõib ta igga ühhe wasto terweks teggijad rohto ennesele leida. Se pärrast pallungi ma teid mitte ükspäinis kirrikusse käia ja pühha kirja luggemist kuulda, waid ka koddo Piibli ramatut kätte wõtta, ja sealt ennesele kasso sada. Sest se luggeminne sadab meile paljo warra. Ta parrandab essiteks meie keelt, agga siis wiib meie hinge kõrgesse, kui tiwade peal, tedda kõigist kurja mõttedest wabbasaks tehhes ja rahho paika wies ... Sepärrast ärge jätke ennast neist suurtest warrandustest ilma ja luggege ommas maiades P. kirja.

Üttelge, kuuljad, kes mõistab teist peast, kui kegi küsitks, ehk ühhegi Laulu ehk ühhe teise kohha p. kirjast? Ma arwan et kegi. Siiski ei pea ükspäinis sest kurwastama, agga ennam peab sellepärrast kahhitsema, et teil on ni wähhe tahtmist õntsa ellu pole, agga ennam himmu pahha teggude peale. Agga kui teid küsida roppu ja ma ilma lauludest, siis on paljo neid, kes neid pähha õppisid ja neid suure himmuga laulwad .... Ja siiski tahtwad naad weel häbbenematta wasto räkida: „minna ei olle munk, mul on naene, lapsed ja maialissed murred.“ Se mõtte on teie seas kui külge akkaw tõbbi. Teie arwate et ükspäinis mungid peäwad pühha kirja luggema? Ei mitte, teil on ta weel ennam tarwis, kui neile: sest neil, kes ma ilmas ellawad ja ma ilmast hawwatakse, on ennam arstimist tarwis; agga sepärrast hirmsam ja andeksandmatta on se mõtte, et P. kirri kassota on. Nõnda wõib ükspäinis kurri mõttelda. Kas sa ei olle Apost. Paulusse sõnna kuulnud: mis on ette kirjotud, on meie õppetusseks ette kirjotud? Ja sinna ei tahha Ewangeliumisse putuda, midda sulle anti, so roiasse kätte! kas tahhad teada, knida kassolinne sulle wõib pühha kirri olla? Katsu järrele, mis tunned sa ennese sees, kui sa Psalmi laulmist kuulad ja kui sa roppu laulu kuulad, ja mis sa tunned, kui kirrikus olled ja kui sa teatris olled. Siis saad sinna teada, kui suur wahhe selle ja teise seisusse wahhel sinnu hinges on, et kül sinnul üks hing on. Miks pärrast sa wihkad siis pühha kirja? Se on kurrati tühhutaminne,